

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 100.

Elleve Session.

62de Møde.

Fre dagen den 23de Marts.

(Fortsat.)

Bjerring: Det gjør mig ondt, at jeg endnu skal sætte Thingets Laalmodighed paa Prøve, men jeg skal fatte mig i Korthed. Udenfor Finantsloven anerkjender jeg, med Hensyn til, om en Lov skal forelægges først i dette eller i det andet Thing, ingen Forskjel mellem finansielle Love og andre Love. Denne Afskillelse er forholdsviis meget ny, men truer med at antage meget store Dimensioner. Der er 16 Medlemmer af den grundlovgivende Rigsforsamling, der nu have Sæde i Landstinget, og de ville indrømme, at ved Forhandlingerne af Grundlovens finansielle Paragrapher tænkte man i denne Forsamling ikke paa en saadan Afskillelse. Vel blev dette specielle Tilfælde ikke udtrykkeligt omtalt — men jeg troer rigtignok, at hvis man kan tale om finansielle Love udenfor Finantsloven, saa er det Skattelove, og med Hensyn til disse skal jeg udbede mig den ærede Formands Tilladelse til at oplæse nogle Linier af Forhandlingerne paa den grundlovgivende Rigsforsamling. Da der af et Medlem blev opkastet Tvivl om, hvorvidt Skattelove, i Henhold til Grundlovens § 52, kunde behandles først i Landstinget, hittede Ordføreren sig saaledes (Sp. 2383): „Der er intet Spor i Udkastet til, at Initiativet til Forandring i Skattelove kun skulde kunne tages gennem Folkerepresentationen, at Behandlingen af Forslaget altid først skulde

komme for i Folkethinget, saaledes som Udkastet har villet det med Hensyn til Finantsforslaget.“ Derpaa reiste den nuværende ærede Folkethingsmand for Holbæk Amts 2den Kreds sig og sagde: „Det, jeg havde at sige, er nu i det Væsentlige blevet sagt, saa jeg renoncerer paa Ordet“. Jeg troer nu, at man vil give mig Ret i, at den omtalte Afskillelse er meget ny.

Indenrigsministeren: Det er besynnerligt, hvorledes man kan vedblive at forundkle Spørgsmaalet, om jeg saa maa sige. Jeg anerkjender fuldstændig, at dette Thing er ligesaa berettiget til først at behandle Skattelove som det andet Thing; men Retten til at opkræve Skatter, den gives igjennem Finantsloven. Man vilde ikke have Ret til at opkræve en Skat, uden at Bemhyndigelsen var given ved Finantsloven. Dette antager jeg vistnok ogsaa er den ærede Rigsdagsmands Mening (Undræ: Nei!). Naar der er Spørgsmaal om Retten til at opkræve Skatter? (Undræ: Naa saaledes!). Naar man nu vil sige: det er en reen Formsag, en reen Bagatel, det er akkurat det Samme, om det staaer i Finantsloven eller ikke, saa er dette ikke rigtigt; thi i saa Henseende har Finantsloven sin store Betydning. Ganske paa samme Maade er det med Hensyn til Lønningslove. Lønningslove kunne ligesaa godt forelægges først i det ene som i det andet Thing; derom er der ingen Tvivl; men Bemhyndigelsen til at afholde Udgiften i det kommende Finantsaar maa først gives af det andet Thing. Vil man ikke have dem først forelagte i Folkethinget, og har man